

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פְּרֻשֵׁת יִתְרוֹ

עֶלוֹן מִס' 75 | שְׁנָה 2

בְּדֶרֶךְ הַפְּרֻשָּׁה

פְּרֻשֵׁת 'קִבְּלַת הַתּוֹרָה' קְרוּיָה עַל שֵׁם יִתְרוֹ, לְלַמֵּד אוֹתָנוּ כִּי עֲבוֹר תּוֹרָה יֵשׁ לְהַקְרִיב. בְּשִׁבְלֵי לְהַשִּׁיג אֶת הָאֲמֶת צְרִיף לְשֵׁלֶם מַחִיר. אִךְ מִכָּל זֹאת לֹא מִכְּסִידִים אֶלָּא מְרוֹיָחִים! יִתְרוֹ שָׁמַע וּבָא. הוּא הִחְלִיט "לֹא דִי בְּהַתְּרַחֲקוֹת מֵהַבְּלִי עוֹה", וְיֵשׁ לְשִׂאף לְהַתְּקַרֵּב לָהּ! זֹאת הִי "כּוֹתֶרֶת" שֶׁל פְּרֻשֵׁתָנוּ, פְּרֻשֵׁת קִבְּלַת הַתּוֹרָה. הַשְּׁבוּעַ בְּיוֹם כ"ב בְּשִׁבְטֵי יְחִוֵּל יוֹם פְּטִירָתוֹ שֶׁל קַדְשׁ-הַקִּדְשִׁים הַרְבִּי מְקוֹצֵק. הוּא דֹרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק הַנֶּאֱמָר בְּפְרֻשֵׁת הַשְּׁבוּעַ: "הַשְּׁמְרוּ לָכֶם עֲלוֹת בְּהָר - וּנְגַע בְּקִצְחוֹ" - עֲלִיתָ לְהָר? כִּבֵּשׂ אֶת כְּלוֹ! הִסְתַּפְּקוֹת בְּמַעַט! הִיא מְדָה טוֹבָה, אִךְ לֹא בְּרוּחַנִיּוֹת! בְּרוּחַנִיּוֹת הֵם הַגְּבוּל.

הַשְּׁבִתָּם פַּעַם עַל הַשֵּׁם שֶׁל פְּרֻשֵׁת הַשְּׁבוּעַ - פְּרֻשֵׁת יִתְרוֹ? פְּרֻשָּׁה מִיְחַדָּת זוֹ, בְּהָ אֲנוּ קוֹרְאִים עַל מַעֲמַד הַר סִינַי וּמַתַּן תּוֹרָה, קְרוּיָה ע"ש גוֹי שֶׁהִתְגַּיֵּר! בְּמָה זָכָה יִתְרוֹ, שֶׁפְּרֻשָּׁה כַּה קְדוּשָׁה קְרוּיָה עַל שְׁמוֹ? לְמַדְנּוּ בֵּא - שֶׁהַתּוֹרָה מְעַרִיכָה וּמְכַבֶּדֶת רְחוּקִים שֶׁהַתְּקַרְבוּ בְּלֵב שְׁלֵם וּבְנַפְשׁ חַפְצָה לְאַהֲבַת ה' וְיִרְאַת שְׁמַיִם. יִתְרוֹ הִפִּיר וְטָעַם אֶת כָּל הָאֱלִילִים שְׁבָעוּלָם, רָאָה שֶׁהַכֹּהֵן רִיק, תָּהוּ וְבָהוּ - וְהִתְגַּיֵּר! רַבִּים יוֹדְעִים אֶת הָאֲמֶת, אִךְ יִתְרוֹ הִתְעַלָּה וְהִפְנִה עֵרָר לְדֶרֶךְ הַהִבְלִים וְהַתְּקַרֵּב לְהַשִּׁי"ת, לְמַרְוֵת שִׂדְעַ שֶׁהַמַּעֲבָר כְּרוּף בְּמַחִיר כְּבֵד. נָדְדוּ אוֹתוֹ, נִתְקַוּוּ קִשְׁרָה, הַשְּׁמִיצוּ אוֹתוֹ וְסִלְקוּ אֶת בְּנוֹתָיו, אִךְ הוּא נִשְׁאָר אֵיתָן בְּדַעְתּוֹ וּבְאֲמוּנָתוֹ.

בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה

בכשרונות למוֹד נְדִירִים. בְּהַעֲדָר דְּמוּת הָאֵב, הִיָּתָה
הָאֵם מְעוֹדֶדֶת אֶת בְּנָה לְלִמּוּד וְהַתְמַדָּה.

בְּאַחַד הַיָּמִים הִגִּיעַ לְבֵיתָם שְׁלִיחַ, וּבְיָדוֹ חֲבִילָה קְטָנָה.
"פְּנִישְׁתִּי אֶת בַּעֲלָהּ בִּירִיד שְׁבַעִיר הַגְּדוּלָּה", אָמַר
לְמֶרֶת חֲנָה הוֹטָנָר, "הוּא בְּקֶשׁ מִמֶּנִּי לְמִסֵּר לָךְ חֲבִילָה
זוֹ". בְּחֲבִילָה הִזָּה מִכְתָּב חֵם שֶׁל אֵב מִתְנַעֲנֵעַ, שְׁנֵאֲלֵץ
לְהִרְחִיק נְדוּד לְמַעַן פְּרַנְסָתָם, צְרוּר קָטָן עִם מַעַט כֶּסֶף.
וְכֵן שִׁמְלָה יָפָה. "כְּאוֹת לְגַעְגּוּעֵי וּמִתוֹךְ מִזְכָּרֶת אֶהְבֶּה
רַכְשֵׁתִי לָךְ שִׁמְלָה חֲדָשָׁה!" כָּתַב הָאֵב בְּמִכְתָּבוֹ.

יִצְחָק הַקָּטָן שֶׁהִרְגִישׁ בְּשִׁמְחַת אִמּוֹ עַל הַשִּׁמְלָה הַיָּפָה
שֶׁקָּבְלָה, שָׁאַל: "אִמָּא! מִתִּי תִלְבְּשִׁי אֶת הַשִּׁמְלָה
הַחֲדָשָׁה? הַיּוֹם, אוֹ בַשַּׁבָּת קֹדֶשׁ?" הַבִּיטָה חֲנָה בְּבָנָה
הַיָּקָר, וְהַשִּׁיבָה בְּשִׂאֵלָה: "שְׁמַעְתִּי אוֹתָךְ מִשְׁנַן מִשְׁנִיּוֹת,
אֲנִי שִׁמְחָה בְּהַתְקַדְמוֹתַי, מִתִּי אֶתָּה עֲתִיד לַעֲרֹךְ 'סִיּוֹם
מִסְכָּת'?" הַיָּלֵד הִרְהַר וְחָשַׁב: "בְּעוֹד כַּחֲדָשׁ צְפוּי הַמְלַמֵּד
לְסִיּוֹם אֶתְנֶנּוּ מִסְכָּת זוֹ". "בְּעוֹרֶת-הַשֵּׁם כֶּאֱשֶׁר תַּעֲרֹךְ
'סִיּוֹם מִסְכָּת', אֶלְכַּשׁ אֶת הַשִּׁמְלָה הַחֲדָשָׁה לְכַבּוּדָה שֶׁל
תּוֹרָה!" הִכְרִיזָה הָאֵם בְּחִגְיָנוּת.

לְאַחַר שָׁנִים רַבּוֹת סִפֵּר זֹאת הָרַב הוֹטָנָר לְשׁוֹמְעֵי
לְקָחוּ. "אֶהְבֶּת הַתּוֹרָה שֶׁל אִמִּי עֲבָרָה אֵלַי בְּאוֹתוֹ רִגְעַ
כְּמוֹ מִכַּת אֲנִירְגִיָּה חַיִּיבִית. הַרְגִישְׁתִּי אִיךָ 'כְּבוֹד הַתּוֹרָה'
הוּא פִּסְגַת שְׂאִיפוֹתֶיהָ. לְמֶרֶת הַכְּפִיָּה הַטְּבָעִית
לְהַתְחַדֵּשׁ בְּלִבִּישַׁת הַשִּׁמְלָה הַיָּפָה, הִיא הִרְאָתָה לִי
בְּדַגְמָא אִישִׁית אֶהְבֶּת הַתּוֹרָה מֵהֵ...".

***

בְּמִסְגֵּרַת הַעֲשִׂיָּה הַגְּדוּלָּה שֶׁל רַבֵּי וּפְעִילֵי קָרָן
הַהִסְעוֹת, עוֹמְדִים נְדִהִים מוֹל עֲמִידָתָם הָאִיתְנָה
שֶׁל נָשִׁים אֲמִיצוֹת וְצִדְקָנוּת לְמַעַן הַחֲנוּךְ הַתּוֹרָנִי שֶׁל
יְלָדֵיהֶן.

מִסְפָּר מְנַהֵל תְּלִמּוּד תּוֹרָה וְתִיקָה, הַמְסוּר בְּלֵב וּנְפֶשׁ
לְקָרוֹב יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לִפְנֵי מִסְפָּר שָׁנִים פָּנָה אֵלָיו
פְּעִיל קָרָן הַהִסְעוֹת, וְתֵאֵם פְּגִישַׁת רְשׁוּם בְּבִיה"ס עִם
מִשְׁפָּחָה מִתְחַוָּקָת. לְפָגִישָׁה הִגִּיעוּ אִם וּבְנָה מִיָּשׁוּב קָטָן
הַסְמוּךְ לַעִיר שְׁבָה בִּיה"ס שֶׁל 'חֲנוּךְ הַעֲצָמָא'. הָאֵם
הַתְעַנְיָנָה וּגְלָתָה רְצוֹן לְשַׁלֵּב אֶת בְּנָה בְּבִיה"ס הַתּוֹרָנִי.
הִיא סִפְרָה עַל פְּעִילָה שֶׁל קָרָן הַהִסְעוֹת אוֹתָהּ פָּגִישָׁה

כֶּאֱשֶׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים לְרַגְלֵי הַר סִינַי בְּצַפְיָה
לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, פּוֹתַח הַקַּב"ה וְאוֹמַר
לְמֹשֶׁה רַבֵּנוֹ: "כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב – וְתִגִּיד לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל". חַז"ל דְּרָשׁוּ אֶת כָּפָל הַלְשׁוֹן: "כֹּה תֹאמַר
לְבֵית יַעֲקֹב – אֵלֹהֵי הַנָּשִׁים, וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל –
אֵלֹהֵי הָאָנָשִׁים".

וְחָשׁוּב לְשֵׁים לֵב כִּי הַצּוּוִי הוּא לְהַתְחִיל בְּנָשִׁים תְּחִלָּה!
בְּפִסְקוּיִם אֵלֶּה מְזַכְּרוֹת הַנָּשִׁים לְפָנֵי הַגְּבָרִים. כִּינּוּ שְׁעַל
יְדֵי שְׁהֵאֲשָׁה תוֹמֶכֶת בְּבַעֲלָהּ וּמְקַבְּלַת עַל עֲצָמָה אֶת
נְהוּל הַבֵּית בְּשַׁעוֹת לְמוּדוֹ, הִיא מְעוֹדֶדֶת אוֹתוֹ לְהַקְדִישׁ
אֶת עֲתוּתוֹ לַתּוֹרָה וּבְכָךְ מְאֻפְשֶׁרֶת לוֹ לְלַמֵּד לְלִמּוּד
תּוֹרָה.

פְּרוּשׁ נוֹסֵף בְּמִדְרָשׁ, שֶׁהַנָּשִׁים נִצְטוּוּ רֵאשׁוֹנוֹת, הָיִוֹת
וְהַנָּשִׁים מְנַהֲיגוֹת אֶת בְּנֵיהֶן לְתִלְמוּד תּוֹרָה.

כָּתַב רַבֵּנוּ בְּחַיֵּי בְּמִדְרָשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה: "צִוָּה לְדַבֵּר אֵל
הַנָּשִׁים תְּחִלָּה לְלַמְּדוֹן מוֹסֵר וְדָרָה אֶרְצֵ... שְׁהֵאֲשָׁה
הַטּוֹבָה הִיא סִבָּה לַתּוֹרָה, שֶׁהִיא יְכוּלָּה לְמַשֵּׁךְ אֶת בְּנָה
לְבֵית הַמְדָרָשׁ לְפִי שֶׁהִיא מְצוּיָה בְּבֵית וְהִיא מְרַחֶמֶת
עָלָיו [אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ] כְּדִי לְמַשֵּׁךְ אוֹתוֹ אַחֵר לְמוּד הַתּוֹרָה
מִנְעוּרָיו וְגַם כִּי יִקְוֶה לֹא יִסוּר מִמֶּנָּה, וְלִכְךָ רֵאשִׁיָּה הָאֲשָׁה
לְהַתְפַּלֵּל לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ בְּשַׁעַת הַדְּלָקַת הַנֵּר שֶׁל שַׁבָּת
שֶׁהִיא מְצוּה מְטֻלָּת עָלֶיהָ, שְׂיִתֵּן לָהּ ה' בָּנִים מְאִירִים
בַּתּוֹרָה, כִּי הַתְּפִלָּה יוֹתֵר נִשְׁמַעַת בְּשַׁעַת עֲשִׂית הַמְצוּה,
וּבְכוּת נֵר שַׁבָּת שֶׁהוּא אוֹר – תּוֹכָה לְבָנִים בְּעֲלֵי תּוֹרָה
הַנִּקְרָאֵת אוֹר. שְׁנֵאֲמַר "כִּי נֵר מְצוּה וְתּוֹרָה אוֹר".

אַחַד מְגִדוּלֵי חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים הָיָה הַגָּאוֹן
רַבֵּי יִצְחָק הוֹטָנָר, רֵאשׁ יִשִּׁיבַת רַבֵּנוּ חַיִּים בְּרַלִּין שְׁבִינְיו-
יֹרֵק. הָרַב הוֹטָנָר הָיָה מְנַהֵיג רַב הַשְּׁפָעָה, הוֹגֵה דַעוֹת
מְעַמִּיק אֲשֶׁר סִדְרַת סִפְרָיו 'פְּחַד יִצְחָק' הִפְכוּ אֶבֶן יְסוֹד.
רֵאשִׁי יִשִּׁיבָה וְהַיְהוּדִים רַבִּים שֶׁחָרוּ לְפָתַחוּ לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
עֲצַת ה' וְהַדְּרָכָה חֲנוּכִית מְעִשִׂית, וְרַבִּים הִשִּׁיב מְעוֹזוֹ.

בְּזִקְנוֹתוֹ סִפֵּר הָרַב עַל אִמּוֹ, מֶרֶת חֲנָה, שֶׁהִצִּיתָה בְּקָרְבוֹ
אֶת אֵשׁ אֶהְבֶּת הַתּוֹרָה. אָבִיו ר' חַיִּים יוֹאֵל הַתְּאֻמָּן
מְאֹד בְּפִרְנֶסֶת מִשְׁפָּחָתוֹ. נוֹדַד הָיָה בֵּין עִירוֹת פּוֹלִין
לְסָחוֹר בְּסִדְקִית, וְלַעֲתִים הָיָה שָׁב לְבֵיתוֹ רַק אַחַת לְכַמָּה
שְׁבֻעוֹת. הוּא רָוָה נַחַת מִבְּנֵי יִצְחָק, אֲשֶׁר נַחֲזוּ מֵאֵת ה'

בלב התחלתי לחלם על ארץ זו. ארץ ששם לא מקללו אותי, כי שם כלם 'איבראייקים' כמוני... כשעלינו ארצה לאחר נפילת 'מסד הברזל' והתמוטטות הקומוניזם, לא ראיתי שהיהודים שונים מהנכרים ברוסיה... כשפגשתי את הפעילה של 'קרן ההסעות' בבית האבלים אצל השכנים, שמעתי ממנה על יהדות! היא ספרה על האלקים ועל תורתו. הבנתי שזו האמת! היא ממשיכה לספר, עדין בקול בוכים, אה נשימתה שבה אליה. "אור! לא באתי לארץ להמשיך לחיות כמו 'רוסקיה'! באתי בשביל להיות 'איבראייקה'! יהודיה! אבא מסכים שתלמד תורה בבי"ס חדש, זה לא קל, אבל תהיה יהודי אמתי!"

אור כל כך התרגש מדברי אמו, מלוותיה המסו את שכבת הכפור שעל נשמתו. המנהל תאם מול משרדי 'קרן ההסעות' על רכב ההסעות שיכניס לאסף אותו מהישוב, וה'קרן' ממנה אברה שיתמך בו רגשית וישלים אתו פערי למידה. לימים תאר את שמחת הבר-מצוה, בה כבר נראה היה אור כנער שומר תורה ומצוות.

ברוך השם - מסים המנהל את דבריו - אור עשוי לעלות בסוף שנה זו לשיבה גדולה, לאחר הצלחה עצומה בשלש שנות למוד בשיבה קטנה. עד עכשו למד בשיבה הקרובה לישוב בו גר, ועתה שואף לעלות לירושלים לשיבה גדולה, והיות ורבנים מכמה ישיבות פונות אליו ורוצות לקלט אותו, הוא מתעניין: "המנהל, לאן להמשיך, מה הכי טוב עבורי..."
דמעות של אבא! כה תאמר לבית יעקב!

ב'נחום אבלים' אצל משפחה בישוב. הפעילה חזקה את נשות המשפחה והבאות לנחם, והציתה בקרבם את צעירה זו מוטביציה להעביר את בנה בן ה-10 לבי"ס תורני.

"למרות הרצון של האם, הילד יושב מכנס. עיניו משפלות והוא ממלא פיו מים", מספר המנהל "פניתי לילד, קראתיו בשמו "אור! חשוב לי לשמע גם אותך! אפא אומרת שהיא מתענינת בבי"ס התורני, מה אתה אומרת?" הילד הביט במנהל, ואחר רגע פתח והשיב: "אני בכלל לא רוצה! יש לי חברים, אני לא יודע מה זה גמרא, לא רוצה לנסע בהסעה..." דממה שררה בחדר. המנהל מהרהר פיצד להשיב, אה לפתע פורצת האם בבכי עז. היא מכסה את פניה, מרקינה את ראשה ובוכה בקול גדול!

תוך כדי בכי היא פונה לבנה: "אור! אני רוצה לספר לך משהו שלא ספרתי לך בחיים! גדלתי ברוסיה, ארץ קרה ומגפרת. בגיל צעיר, כשלימדתי בבית הספר העירוני, סגנו ילדי קתתי לעברי בלעג 'איבראייקה'. לא ידעתי מה זה, רק הבנתי שזה משהו לא טוב. כשהדבר חזר על עצמו שוב ושוב, שאלתי את הורי. הסבירו לי שאיבראייקה פרושה 'יהודיה', וכי יהודים אנחנו. שאלתי אותם אם זה משהו רע... למה מקללים אותי בקרה? ראיתי שהורי נבוכים, לא יודעים מה להסביר. הלכתי לשאל את סבתי. היא ספרה לי מעט זכרונות על הוריה, על השנים "לפני המלחמות", ועל חלומותיה על ארץ ישראל, ארץ האיבראייקים..."

בדרך הצדיקים

השנים הפך כרופא ממחה, ושמש תכופות כרופא המחוז שעל פיו ישק כל דבר. ב'מרד הגדול' של פולין שמש גם כרופא הצבאי המלכותי הראשי. שנה אחת, בעצומו של יום כפור, עבר הרופא בעירה לעלוב, כשהוא יושב במרפכה המפארת שלו. מאחד הבתים בקעו צעקות של יולדת, והוא סר לביתה להציע את עזרתו המקצועית. האשה היטה בתו של 'היהודי הקדוש מפשיסחא', נשואה לבנו של הצדיק רבי דוד מלעלוב. לאחר שהאשה ילדה תינוק בריא בשעה-

השבוע, ביום כ' בשבט, יחול יום פטירתו של ר' חיים דוקטור - ד"ר ברנהרד, רופא מפרסם ומשפיל שזנח את דרכו ואת חבריו ודבק באמת הצרופה, באלקי ישראל ותורתו.

ד"ר ברנהרד נולד בעירה פולנית להורים שהיו קרובים לשיטת ההשכלה. הוא שמש כרופאם של מלך פרוסיה, מלך פולין ואצילי הממלכה. הוא השתיה לחוג היהודים המתבוללים, אשר יסדו בתי ספר שבהם למדו בפולנית. את חייו חי כמתבולל, "כמעט גוי". במהלך

יפלו", פאומר, העברות הללו לא יחשבו ונמחקו. נודעק הרופא ונענה: "חלילה, איני מותר על העברה הקטנה ביותר שלי! הרי אמרו חז"ל כי בתשובה מאהבה ודונות נהפכים לזכיות, הרי שכל חטא ועוון הם עתה עבורי כזכיות! וכי אותם או אאנח עליהם...?" אלו היו דברי האחרונים, ומיד לאחריהם השיב נשמתו ליוצרה.

קוראים אנו ברטט ספור זה, וחשים את דברי חז"ל: "במקום שבעלי תשובה עומדים – אין צדיקים גמורים יכולים לעמד!" זהו המסר בפרשת יתרו! יתרו עוב את הכל עבור התורה! כך מקבלים את התורה!

דיוקן הצדיק "ר' חיים דוד דוקטור" הידוע גם בשמו "ד"ר ברנהרד".

טובה, פנה הצדיק מלעלוב לרופא, ואמר: "כמה נחת רוח יהיה לרבנו של עולם אם תשוב בתשובה שלמה!" הדברים הנוקבים והישרים שיצאו מלבו הטוהר של הצדיק ביום הכפורים הקדוש, נכנסו ללבו של הרופא, והשנים המשיכו בשיחה אישית שעות ארוכות. כאשר התלמידים הביעו תמיהה על שרכם הצדיק אינו משתתף בתפלות היום, השיב: 'כדאית היא נשמה זו אף לא להתפלל בגללה ביום הכפורים'.

תכן השיחה נשאר לא ידוע, אף לאחריה הרופא שנה את ארח חיייו מקצה אל קצה. הוא הצטרף לרבי מלעלוב לנסיעותיו לרבו ה'חווה מלובלין', שחסידים רבים הסתובבו במחצתו וראו בו איש מופת וקדוש, והזכירו עצמם לפניו לטובה ולברכה.

בשנותיו האחרונות עבר רבי חיים דוד דוקטור, כפי שכנה בקרב החסידים, להתגורר בפיוטרקוב. בסמוך, בעיר רדומסק הנהיג ה'תפארת שלמה' את נשיאותו ברבים. בחליו האחרון של הד"ר, עת הכביד עליו חליו, נסע הרבי מרדומסק לבקר את רעהו החולה. היה זה ביום כ' בשבט תרי"ח. וכששני צדיקים נפגשים - באים עמם חסידים רבים.

המפגש ביניהם היה שמיימי, ושנים לאחר מכן חסידים העבירו ברטט את הרגעים המרגשים לדורות הבאים. משהתישב הרבי מרדומסק על כסאו, השמיע הד"ר אנחה המשברת גופו של אדם. הרבי מרדומסק סבור היה שמא נאנח רעהו הגדול על עברו הרחוק, וקרא לפניו את הפסוק הנאמר לגבי נזיר: "והימים הראשנים

בדרך החנוכה

ותגיד לבני ישראל", וחז"ל דרשו "בית יעקב – אלו הנשים".

בנדאי שיש אמת בתשובה זו, אף מצאתי תשובה נוספת, אמתית יותר!

מתהלכת לה בצניעות מרת שרה שנירר בסמטאות קראקוב שבפולין, ובנפשה השוקקת והלוהטת מתגבש רעיון 'בית ספר' לבנות, שיפעל לצד תלמודי-התורה לבנים, המשמרים את נצחיות עם ישראל

המפעל החנוכי הגדול לבנות ישראל בעולם, הוא מערכת מוסדות "בית יעקב". ברחבי העולם פלו לומדות למעלה ממאה אלף בנות ישראל, פו תרבינה, בכתי ספר יסודיים, ובתיכונים וסמינרים להוראה תחת השם "בית יעקב". ומדוע נקראו בתי הספר לבנות בשם זה? רבים יאמרו כי השם נבחר על-שם הפסוק שבפרשתנו. לקראת מתן תורה שולח הקב"ה את משה רבנו: "פה תאמר לבית יעקב

בית הספר. הבית, רחב ידים בעל חדרים גדולים, עם חצר צמודה, התאים מאד לכתות למוד! כאשר נכנסה מרת שנירר אל ה"חידר" לבנות, בחדש תשרי תרע"ט, עם 25 תלמידותיה הראשונות בגילאי 13-14, קבעו מעל דלת הכניסה שלט צנוע "בית יעקב", להנציח את בעל-הבית, ר' יעקב לוקסנבורג המנוח.

עם הזמן קראו כלם למסגרת הלמודית החדשה, כשם שנקבע מעל דלת הכניסה. שם זה התאים גם למהות בית הספר, מקום חנוך יהודי תורני לבנות, כפי שגדרש בפסוק "פה תאמר לבית יעקב..."

מי יתאר ומי ישער את מליוני הזכיות שיש לנשמת רבי יעקב ובנו רבי מרדכי לוקסנבורג מדי יום ומיד שעה! 'הכם לב יקח מצות' - והוא בחכמתו הנצחית את אביו רבי יעקב, ושמנו נשא כפי מאות אלפים לתורה ולתעודה!

החסיד רבי מרדכי לוקסנבורג לא ידע בשעתו כמה כח יש לתרומתו, ואיזה הדרה קדוש ירגש בעולם כלו ממסירת בית אביו. אה בשמים יודעים! שם כל מצוה רשומה, ובזכוי הרבים אנו זוכים לזכיות רבות שאין קץ למתן שכתרו!

ומנחילים תורה ומצוה לדור העתיד. לאחר שגדולי ישראל שקלו ודנו ברעיון החדשני, וראשי גולת אריאל חזרו את ידיה, התחילה התכנית לקרם עור וגידים. בתחלה שכתרו דירה בתוך בנין מגורים, ושם התקבצה הקבוצה הראשונה של תלמידות 'פראו שנירר'. הדבר הפריע לחלק מדירי הבנין, שטענו כי הרעש מפריע, ועוד טענות שונות. כיון שכה, החליטו לכנס אספת 'ועד בית', במהלכה תערה הצבעה בה יחלט האם לאפשר את המשך הלמודים בדירה שבבנין. אחד הדירים נסע לעירה גור', לשאל את רבו האדמו"ר מגור כיצד להצביע. הרבי פעל ה'אמרי אמת' שמע את השאלה, ותקף הגיב: "הייתי שמח אלו דבר כזה היה מתבצע בביתי שלי!" אה למרות הצבעתו של החסיד למען המשך קיום 'בית הספר' בבנין שלהם, קבעו הרב כי על גב' שרה שנירר לנדוד ולמצא מקום אחר...

החסיד הנגיד רבי מרדכי לוקסנבורג, מנכבדי עדת חסידי גור בעיר קראקוב, התרגש מזימת גב' שנירר ליסד בית ספר לבנות, ואף שמע את דעת רבו האדמו"ר שהיה שמח לו דבר כזה היה נפתח בביתו. הואקם ופנה את בית אביו המנוח, והעמידו לשמוש

בְּדֶרֶךְ הָאֱמוּנָה

הרב יצחק הוטנר זצ"ל

בעלון זה ספרנו על אהבת התורה שהקנתה מרת חנה הוטנר לבנה היילד יצחק, מי שלמים היה מגדולי ישראל. להלן שיר מיוחד ומרגש, אותו כתב הרב הוטנר (על משקל קטע שכתב רבנו אלעזר אוקרי מבני היכלו של האריז"ל, בעל הספר ה'חרדים'), ורבים משוררים אותו ועל ידו מתעוררים לאהבת ה' ויראתו:

בלבבי משפן אבנה - להדר כבודו,
ובמשפן מזבח אקים - לקרני הודו,
ולגר תמיד אקח לי - את אש העקדה,
ולקרנן אקריב לו - את נפשי היחידה.

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

תשובות לפְרִשְׁת בְּשִׁלַּח

- על מי נִדְרָשׁ בְּפָרְשֵׁיתֵנוּ: "חֲכָם לֵב יִקַּח מִצּוֹת"?
על מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁבִּשְׁעָה שֶׁבִּנְיָן עָסְקוּ בְּבִזּת מִצְרַיִם, עָסַק הוּא בְּמִצִּיאת וְהַעֲלָאת אַרְוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף.
- כָּתַב אֶת הַמִּשְׁה הַפְּסוּקָה, הַמְתַּאִים לַיָּמִי הַמְּגַפָּה הַנוֹכַחִית רַח"ל: "כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי..."
אָנִי ה' רַפְּאֵה!
- מָה לוֹמְדִים מְאֵמִירַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לַיהוָשֶׁע תְּלַמִּידוֹ "בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים, וְצֵא הַלָּחֵם בְּעַמְלֶק..."
מֹשֶׁה פּוֹנֵה לַתְּלַמִּידוֹ "בְּחַר לָנוּ". מִכָּאן ש'יְהִי כְבוֹד תְּלַמִּידֶךָ חָבִיב עֲלֶיךָ כְּשִׁלְהָ!.

שאלות לפְרִשְׁת יִתְרוֹ

- אֵיזוֹ עֲצָה נָתַן יִתְרוֹ לַמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ?
- מָה מִיָּחַד בְּהַכְרִזוֹת 'נְעֻשָׁה וְנִשְׁמָע'?
- הֵיכֵן לְמַדְנוּ בְּפָרְשָׁה שְׂאִין לְבִישׁ אֶפְלוֹ דוּמִם?

מעוניינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק המועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ